

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

دمیتری سدوف

برگردان از: ا.م. شیری

۲۹ فیروری ۲۰۱۲

گله «دوستان» سوریه

۲۴ فیروری در تونس، کنفرانس گروه کشورهای که خود را «دوستان سوریه» می نامیدند، برگزار شد. این گروه از تجمع سه کشور عضو دائمی شورای امنیت سازمان ملل متحد امریکا، انگلیس و فرانسه (به غیر از روسیه و چین)، کشورهای عضو اتحادیه عرب و چند ده کشور دنباله رو آنها تشکیل یافته است. این گروه متشکل از ۷۰ کشور، ظاهراً منتقد به نظر می رسد. جالب است که، بدون دعوت از شخصیت اصلی این کار - سوریه - تصمیم گرفتند با آن دوستی نمایند.

قبل از همه، کنفرانس تشدید تحریمهای اقتصادی علیه سوریه را خواستار شد. هیلری کلینتن، وزیر امور خارجه امریکا ضمن تأکید بر تداوم اعمال فشار بر دمشق، به «دوستان سوریه» پیشنهاد کرد که سفر مقامات بلند پایه دولت سوریه به کشور خود را ممنوع کرده، دارائی آنها را مسدود کنند، واردات نفت از سوریه را تحریم نموده، به سرمایه گذاری در این کشور پایان دهند و همچنین، مسأله بستن سفارتخانه ها و کنسولگری های سوریه را مورد بازبینی قرار دهند. فرانسه تصمیم گرفت اندوخته های خارجی بانک مرکزی سوریه را از هفته آینده مسدود نماید.

اما، مسأله اصلی این نیست. «دوستان سوریه» البته، به خاطر اتخاذ تدابیر اقتصادی جدید جمع نشدند. هدف مبتکران تشکیل این گروه، به رسمیت شناختن اپوزیسیون به عنوان دولت قانونی مردم سوریه بود. این مسأله را در اواسط مارچ در استانبول تأیید خواهند کرد.

همانطور که معمولاً در چنین تجمعاتی روی می دهد، این کنفرانس نیز با سخنرانی های سفارشی تنظیم شده بر روی آهنگ ترانه تیمارستان «گوئی دیوانگان کم بودند، عربده کشان هم آمدند»، برگزار شد. رئیس جمهور موقت تونس، منصف مرزوقی نیابتاً از مسکو خواست که به رهبر سوریه پناهندگی سیاسی اعطاء نماید. او گفت: «مثلاً، اعطای مصونیت از پیگرد قضائی به رئیس جمهور سوریه و خانواده او و همچنین، جست و جوی محل پناهندگی برای آنها، که روسیه می تواند تأمین کند، یکی از راه های حل و فصل سیاسی بحران سوریه می باشد». شنیدن این

اظهارات از زبان گوسفند تونسی پرواری «بهار عربی»، بسیار مضحک به نظر می رسد. مثل این که، مرزوقی از موقعیت موقتی خود نگران است و در جست و جوی ابزارهایی است که «چهره مناسبی» از خود بسازد. موضع هیأت نمایندگی عربستان سعودی را هم نمی توان از نظر دور داشت. رئیس این هیأت مسأله تسلیح اپوزیسیون سوریه را مورد تأکید قرار داد. پس از آن، سعودیها به علامت اعتراض به این که کنفرانس تصمیمات مشخصی در مورد سوریه نمی گیرد و فقط حرف می زند، نمایشگرانه آن را ترک کردند. اظهارات هیلری کلینتن، پرده اصلی این نمایش بود. او گفت: «بدبختانه دو عضو شورای امنیت سازمان ملل متحد (روسیه و چین) همزمان با کشتار مردم، از حق وتوی خود استفاده کردند».

رئیس جمهور آمریکا، بارک اوباما، ضمن تشریح نتایج دیدار «دوستان سوریه» گفت: «ایالات متحده آمریکا نمی تواند ناظر بی طرف چنین حادثه مهم بین المللی باشد». به گفته او، ایالات متحده آماده است از همه ابزارها برای اعمال فشار به اسد و وادار کردن او به استعفاء، استفاده نماید».

بلی، انتظار هم نباید داشت که آمریکا ناظر بی طرف فاجعه سوریه باشد. واشینگتن برای روشن نگه داشتن آتش شورشهای مسلحانه در سوریه، به هر وسیله ای متوسل می شود. پدر بشار اسد هم مجبور شد به سرکوب خونین شورشهای حمص دست بزند. کوششها برای دامن زدن به آتش شورشهای مسلحانه در دو شهر دیگر حلب و درعا، با شکست مواجه شدند. تلاش برای راه اندازی شورش در اطرف دمشق هم بی نتیجه ماند. امروز شورش مسلحانه فقط در یک شهر سوریه که آنهم در محاصره قوای دولتی قرار دارد، پشتیبانی می شود. بارها شورشیان را به مذاکره دعوت کرده اند ولی آنها امتناع می کنند و از راههای مختلف سلاح و مهمات دریافت می کنند. دولت با اعتماد به نفس اوضاع حمص را زیر نظر دارد و شکست شورشیان مسلح در حلقه محاصره قطعی به نظر می رسد. همزمان با اینها، در دمشق و دیگر شهرهای سوریه تظاهرات توده ئی در حمایت از دولت و در اعتراض به دخالتهای خارجی در کشور برگزار می شود.

کاملاً روشن است که با شکست ستیزگران در حمص، شورش شکست خواهد خورد و پروسه آشتی مدنی آغاز خواهد گردید. اتفاقاً، به منظور به هم زدن همین روند، آمریکا و دیگر قدرتهای ناتو هم حقه بازی کنفرانس «گروه دوستان سوریه» را که به عبارت صحیح تر، «گله دوستان سوریه» نامیده می شود، راه انداختند. هدف تجمع کنندگان، قانونی کردن سریع «به رسمیت شناختن بین المللی» شورای ملی سوریه به مثابه اپوزیسیون و ارائه کمکهای همه جانبه به آن، از جمله، کمک نظامی می باشد.

در این صورت مسأله دخالت نظامی خارجی به سادگی از دستور روز خارج می شود و شورای ملی «به رسمیت شناخته شده» سوریه با مراجعه به اعضای گله می تواند از آنها تقاضای اسلحه و «متخصص» نماید و این خیران، همه نیازمندیها، از قبیل سلاحهای سنگین، متخصصان، نیروی هوایی... آن را تأمین خواهند کرد.

البته، برخی کشورها، مثلاً چین، روسیه و گروهی دیگر می توانند به این فریبکاری اعتراض نموده، اعلام نمایند که شورای ملی سوریه از «ثروتمندان» تشکیل یافته و آنها اشخاص دست آموزی هستند که نمی تواند مردم سوریه را نمایندگی کنند و غیره. ولیکن چنین اعتراضاتی در میان هیاهوی نمایندگان ۷۰ کشور که خود را «دوستان سوریه» می نامند، شنیده نمی شود. این «دوستان» تردید ندارند که فقط مشت آهنین بیگانه می تواند سعادت را به سوریها بر ارمان آورد و برای آنها دولتی از پاریس و لندن وارد کند که به سختی می توانند به زبان مادری خود صحبت کنند.

کنفرانس تونس، یک نوآوری در تجربه حقوق بین الملل بود که بی تردید، توسعه خواهد یافت(*)». زیرا، اگر به رسمیت شناختن اپوزیسیون مسلح داخلی به عنوان نماینده مردم را به سنت بین المللی تبدیل کنند، در این حال، درد سر مستمر ناشی از تأثیر اصل وتو در شورای امنیت، به خودی خود از میان می رود. این، طرحی ساده و مطمئن است: خرابکاران را می فرستیم، به اعتراضات دامن می زنیم، شورشیان را به مثابه نماینده مردم به رسمیت می شناسیم. اگر پس از آن دولت منتخب قانونی از قدرت کناره گیری نکند، برایش گران تمام خواهد شد.

اما در خصوص سازمان ملل متحد، حقوق بین الملل، استقلال و آزادی ملتها: این مفاهیم دیگر مسخره شناخته می شوند. قوی را به وینستون چرچیل نسبت می دهند که گویا او گفته است: «منشور سازمان ملل متحد بزرگترین ریاکاری بعد از انجیل بود». ممکن است این سخن اصلاً بر زبان وی جاری نشده باشد، ولی پیروان او واقعاً چنین می پندارند.

(*)- پانویشت مترجم:

یقیناً، در نزد اهل خرد و ادراک تعجب آور نخواهد بود هر گاه گفته شود: برگزاری «کنفرانس دوستان سوریه» در تونس اوج کوششهای وقیحانه برای احیای «اتحاد مقدس» بود. اتحاد مقدس یعنی چه؟

اتحاد مقدس (Sainte Alliance): این یک اصطلاح رایج در مباحث اجتماعی و سیاسی است و مقصود از آن، دسته بندی و ساخت و پاخت گروهی برای اجرای سیاستی در جهت مصالح ملی و ترقیخواهانه است. مثلاً، امپریالیستهای امریکائی و انگلیسی و جانبداران آنها می خواهند در خاورمیانه و نزدیک، اتحاد مقدسی (مرکب از قدرتهای امپریالیستی و ارتجاع محلی) علیه نهضت های آزادیبخش ملی ایجاد کنند. یا می گوئیم کودتای ۲۸ مرداد را اتحاد مقدس ارتجاع داخلی کشور و امپریالیستهای امریکائی و انگلیسی و سازمانهای جاسوسی آنها به راه انداختند. از این مثالها معلوم می شود که در اینجا کلمه «مقدس» دارای آن مفهوم مقدس و پاک نیست، بلکه به عکس، ناپاکی و زد و بند و ارتجاعی بودن دسته بندی را می رساند. علت رواج این اصطلاح آن است که در اوایل قرن نوزدهم، عبارت اتحاد مقدس نام سازمانی بود که پس از سقوط ناپلئون توسط امپراتوران و سلاطین آن وقت اروپا ایجاد شد و هدفش سرکوب نهضت های انقلابی و آزادی طلبانه در اروپا بود. سازمان موسوم به «اتحاد مقدس» ماه سپتامبر ۱۸۱۵ در پاریس رسماً تشکیل شد، و در آن تزار روسیه، امپراتور اتریش و پادشاه پروس شرکت جستند. سپس تقریباً کلیه سلاطین و تاج داران اروپا که حافظ نظام فئودالی و اشرافی و مخالف هر گونه تحول دموکراتیک و استقلال طلبانه بودند، به این اتحاد مقدس پیوستند. حتی انگلستان هم اگرچه رسماً به این سازمان نپیوست، ولی اصول آن را تأیید می کرد. و علناً از سیاست آن طرفداری می کرد. مبتکران و رهبران عملی این سازمان ارتجاعی، و به هم پیوستگی سیاه ترین نیروهای موجود زمان، مترنیخ، صدر اعظم اتریش و الکساندر اول، تزار روسیه بودند. اتحاد مقدس هر چند سال یک بار کنگره تشکیل می داد و تدابیر لازم را برای سرکوب خلقها و نهضت های انقلابی اتخاذ می کرد. هزاران تن استقلال طلب و آزادیخواه اسپانیائی، ایتالیائی، یونانی و غیره، قربانی روشهای خونین و ارتجاعی اتحاد مقدس شدند. سران اتحاد مقدس، مداخلات نظامی خود و سرکوب نهضت های انقلابی را همواره با عبارت جلوگیری از اشاعة ائتلاف توجیه می کردند. بالاخره در نتیجه تضادهای داخلی بین سلاطین و امپراتوران عضو سازمان، و بین منافع طبقات حاکمه آنها، از قدرت اتحاد مقدس کاسته شد. انقلاب سال ۱۸۳۰ در فرانسه و سپس موج انقلابهای عظیم و پی در پی سالهای ۱۸۴۸-۴۹ در اغلب کشورهای

اروپائی برای همیشه شیرازه های اتحاد مقدس را از هم گسست و آن را نابود کرد. [منبع: واژه نامه سیاسی و اجتماعی، تألیف شهید زنده یاد امیر نیک آئین (هوشنگ ناظمی)].

آیا ترکیب شرکت کنندگان «کنفرانس دوستان سوریه» تکرار تام و تمام «اتحاد مقدس» سال ۱۸۱۵ نیست؟ امریکا، انگلیس، فرانسه، المان... جنایتکارترین دولتهای تاریخ بشر و بی مایه ترین دست آموزان آنها، از شیوخ عرب گرفته تا نظامیان حاکم مصر و پرواریهای تونس و دیگران.

<http://www.fondsk.ru/news/2012/02/25/staya-druzej-sirii.html>

<http://eb1384.wordpress.com/2012/02/28>

۹ اسفند [حوت] ۱۳۹۰